

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3667/2018
16.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа Тодор Бајчетић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Миодраг Јанковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 76/17 од 13.09.2017. године, у седници одржаној 16.10.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 76/17 од 13.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 427/2015 од 24.10.2016. године одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да му исплати износ од 100.000 евра са затезном каматом по стопи коју прописује Централна европска банка за евро почев од 06.10.2015. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, све у року од 15 дана од дана пријема пресуде и да се обавезе тужени да тужиоцу надокнади трошкове парничног поступка, а обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 203.250,00 динара у року од 15 дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 76/17 од 13.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 427/2015 од 24.10.2016. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба ЗПП из члана 374. став 1. и став 2. ЗПП и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и утврдио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се истиче и битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. и став 2. тачка 12. ЗПП што је истицано у поступку по жалби. Имајући у виду да се другостепени суд правилно изјаснио о непостојању наведених битних повреда одредаба парничног поступка у другостепеном поступку није учињена битна повреда парничног поступка из члана 374. став 1. као ревизијски разлога по члану 407. став 1. тачка 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле дугогодишњи пријатељи тј. од 1999. године. Тужени од 1997. године има фирму која се бави производњом У току 2009. године тужилац и тужени су дошли на заједничку идеју да започну пословну сарадњу тако што би се тужилац укључио у посао којим се бави тужени. Договор је био да тужилац у фирму уложи новац за изградњу заједничког пословног објекта у коме ће се производити ... да тужени уложи тржиште, парцелу на којој ће градити објекат и опрему за производњу Након тога су дана 15.09.2009. године у регистру привредних субјеката регистровали привредни субјекат ДОО "ВВ" ..., а оснивачи предметног предузећа су: ББ, овде тужени, са уделом од 33%, АА, овде тужилац са уделом од 40% и ГГ, сестра туженог, са уделом од 27%. Парцела коју је тужени требало да унесе за изградњу објекта била је власништво његовог оца, па је закључен уговор о поклону по којем отац туженог ДД поклања овде туженом предметну парцелу. Дана 12.11.2009. године парничне странке и ГГ1, као оснивачи донели су одлуку о повећању неновчаног капитала привредног друштва ДОО "ВВ" У тачки 1. одлуке назначено је да се на дан 12.11.2009. године повећава неновчани капитал привредног друштва у износу од 13.000 евра у динарској противвредности евра по средњем курсу НБС важећи на дан уноса у друштво. Према тачки 2. неновчани капитал повећава се уносом некретнина – стамбене зграде број 1 површине 118м² изграђене на катастарској парцели број .../... уписане у лист непокретности ... КО ... од стране члана друштва ББ. У тачки 3. је назначено да укупна вредност неновчаног капитала друштва након повећања износи 13.000 евра у динарској противвредности. У тачки 4. одлуке констатовано је да вредност капитала друштва након повећања износи и то: ГГ – уписани новчани износ 135 евра, уплаћени новчани капитал 64,50 евра што износи 1% удела у основном капиталу друштва, ББ – уписани новчани капитал 165 евра, уплаћени новчани капитал 82,50 евра, уписани неновчани капитал 13.000 евра, унети новчани капитал 13.000 евра (стамбена зграда површине 118м²) што износи 97,51% удела у основном капиталу друштва, АА – уписани новчани капитал 200 евра, уплаћени новчани капитал 100 евра што износи 1,49% удела у основном друштву капитала. Изградња објекта је започета 2009. године. Тужилац је улагао своја средства у изградњу, долазио је на градилиште за време изградње и био упознат са током градње објекта. За време изградње објекта ДОО "ВВ" ... је постојао, али није пословао. Желећи да има траг о улагању новца у заједничку фирму тужилац је сачинио документ насловљен као уговор о зајму у коме стоји да ББ потврђује да је од АА у периоду од 26.06.2009. до 29.06.2010. године примио износ од 100.000 евра за изградњу заједничког пословног објекта у ..., на адреси ... број Испод текста су потписи ББ и АА и датум 01.02.2012. године. Фирма је почела да ради у мају 2012. године и обавиља производњу у новосаграђеном објекту. Међутим, временом су се односи између странака пореметили, њихова пословна сарадња није ишла у жељеном правцу, била је проблема везано за наплату и тужилац у том послу није видео просперитет због

чега је желео да изађе из фирме и тражио је да му тужени исплати 100.000 евра на име његовог улагања у фирму. Дана 21.07.2015. године закључен је уговор о преносу удела између ББ као преносиоца и АА и ГГ1 као стицалаца и у тачки 3. је констатовано да је вредност капитала по оснивачима након преноса удела преносиоца на стицаоца у следећим квотама: АА удео од 40%, ББ удео од 33%, а ГГ1 удео од 27%.

При овако утврђеном чињеничном стању, нижестепени судови закључују да је тужбени захтев тужиоца неоснован, те да нема места примени одредбе члана 557. Закона о облигационим односима. Ово из разлога што у конкретном случају није постојао закључен уговор о зајму између тужиоца и туженог по ком основу би тужилац имао право да потражује новчани износ већ је између тужиоца и туженог постојао договор око изградње пословног објекта на парцели туженог и да ће након тога отворити фирму ради заједничког пословања. Значи тужилац је предао одређени новчани износ у циљу изградње заједничког пословног објекта односно стварања услова за пословање привредног друштва чији су оснивачи парничне странке и чланови, а при чему је привредно друштво основано 15.06.2009. године. При томе, нижестепени судови налазе да је и сам тужилац навео да је новчана средства дао у периоду од јуна 2009. до јуна 2010. године, тј. када је привредно друштво већ регистровано. Његова воља о намери коришћења новчаних средстава указује да је том приликом поступао у својству једног од оснивача привредног друштва у чију корист је уписано право својине на изграђеној згради. Дакле, у конкретном случају тужилац неосновано потражује новчани износ јер је исти дао како би била саграђена пословна зграда као власништво привредног друштва чији је оснивач и члан као и тужени и његова сестра ГГ1. Нису прихватљиви наводи тужиоца да је новац дао на име зајма јер је воља за закључење уговора било заједничко улагање у фирму а не позајмљивање новца. С друге стране новац је искоришћен за изградњу пословног објекта који је власништво привредног друштва чији су оснивачи и чланови како тужени тако и тужилац.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права, те да је побијаном пресудом правилно потврђена пресуда првостепеног суда и да је другостепени суд правилно поступио када је прихватио све наводе првостепеног суда везано за примену материјалног права.

Правилно су нижестепени судови оценили да се у овом случају не ради о класичном уговору о зајму већ да је између тужиоца и туженог постојао договор о заједничком улагању за изградњу пословног објекта како би се у истом касније заједнички пословало. Објекат је од уложених средстава саграђен, основано је привредно друштво где су као оснивачи појављују и тужилац и тужени и сестра туженог, а предметни објекат са земљиштем је практично укњижен као власништво привредног друштва чије определене уделе имају странке. Правилно је оцењено да у овом случају нема места примени одредбе члана 557. Закона о облигационим односима.

Нису од значаја наводи из ревизије тужиоца да тужени није испоштовао заједнички договор да се гради заједнички пословни објекат с обзиром да је у оквиру њега саграђен стамбени објекат јер то не може да утиче на правилну оцену

нижестепених судова да се и поред тога овде не ради о уговору о зајму, већ о уговору о заједничком улагању. Стога ти ревизијски наводи тужиоца нису од значаја за доношење другачије одлуке.

Из напред изнетих разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић